

5 Cmo 212/2017-118

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zdeňky Šindelářové a soudců Mgr. Jakuba Černoška a JUDr. Aleny Ježíkové v právní věci žalobkyně **SMO, městská akciová společnost Orlová** se sídlem Okružní 988, Lutyně, 735 14 Orlová, IČO 60793163, zastoupené Mgr. et Mgr. Janem Siostrzonkem, advokátem se sídlem xxx, proti žalovanému **Ing. Alfrédu R.**, narozenému xxx, bytem xxx, o zaplacení 1.380.396 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 3. 2017, č.j. 29 Cm 27/2016 – 63,

t a k t o :

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě se v odst. I. výroku **m ě n í** tak, že žaloba se v části úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 1.380.396 Kč za dobu od 2.7.2013 do 10.7.2013, **z a m í t á**.

II. Ve zbývajících částech odst. I. výroku se rozsudek Krajského soudu v Ostravě **potvrzuje**.

III. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 175.370 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, a to k rukám advokáta žalobkyně Mgr. et Mgr. Jana Siostrzonka.

IV. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na plné náhradě nákladů odvolacího řízení částku 29.863 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, a to k rukám advokáta žalobkyně Mgr. et Mgr. Jana Siostrzonka.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 1.380.396 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 2. 7. 2013 do zaplacení (odstavec I. výroku), a na náhradě nákladů řízení částku 175.370 Kč, k rukám advokáta žalobkyně (odstavec II. výroku), to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

V odůvodnění rozhodnutí krajský soud uvedl, že se podanou žalobou žalobkyně po žalovaném domáhala zaplacení částky 1.380.396 Kč s úrokem z prodlení, a to z titulu neoprávněného majetkového prospěchu vzniklého na straně žalovaného vyplacím tzv. další odměny za výkon funkce člena statutárního orgánu. Uvedená částka se sestávala z tzv. další odměny ve výši 1.338.396 Kč vyplacené žalovanému v podobě měsíčních záloh na další odměny, poukázek na další odměny a doplatku odměny za období roku 2011, a dále z částky 42.000 Kč, jakožto měsíčního paušálu po 3.500 Kč za použití vlastního notebooku a telefonu.

Po stránce skutkové krajský soud zjistil, že žalovaný byl v období od 7. 5. 2008 do 2. 5. 2012 a dále znovu pak od 2. 5. 2012 do 20. 3. 2013 členem představenstva žalobkyně, přičemž v období od 7. 5. 2008 do 2. 5. 2012 a následně v období od 22. 5. 2012 do 20. 3. 2013 vykonával funkci místopředsedy představenstva.

Mezi žalobkyní a žalovaným byly uzavřeny dvě smlouvy o výkonu funkce, a to první dne 31. 7. 2008 a druhá (pro další funkční období) dne 2. 5. 2012. Podle smlouvy ze dne 31. 7. 2008 činila odměna za výkon funkce 50.000 Kč měsíčně jako tzv. základní odměna, podle druhé smlouvy potom pro období od 2. 5. 2012 tato základní odměna činila 55.500 Kč. V obou smlouvách byla dále dohodnuta další odměna za celkové hospodářské výsledky žalobkyně dosažené v příslušném kalendářním roce, maximálně ve výši 2,5 násobku základní roční odměny s tím, že podmínky pro přiznání a výplatu další odměny budou pro příslušný kalendářní rok

stanoveny usnesením představenstva žalobkyně. Podle obou smluv bylo rovněž dohodnuto, že žalovaný bude užívat svůj vlastní telefon a přenosný počítač s tím, že na toto bude společnost paušálně přispívat. Výši paušálu projedná a rozhodne představenstvo společnosti v návaznosti na uvedené smlouvy.

Žalobkyně žalovanému vyplatila dne 9. 2. 2012 částku 21.967 Kč, 8. 3. 2012 částku 21.967 Kč, 10. 4. 2012 částku 21.967 Kč, 10. 5. 2012 částku 21.967 Kč, 11. 6. 2012 částku 20.693 Kč, 9. 8. 2012 částku 20.693 Kč, dále na základě poukázek ze dne 29. 2. 2012, 30. 4. 2012, 18. 6. 2012 a 9. 8. 2012 vždy částku 300.770 Kč (tj. 4 x 300.770 Kč), a dále každý měsíc roku 2012 částku 3.500 Kč jako paušální náhradu za používání vlastního notebooku a telefonu.

Stanovami žalobkyně měl dále krajský soud za prokázáno, že do působnosti valné hromady žalobkyně náleží rozhodování o odměňování členů představenstva a dozorčí rady. K uvedenému krajský soud zjistil, že Rada města Orlové jako jediný akcionář žalobkyně dne 10.7.2013 „deklarovala“, že o odměnách žalovaného jako bývalého místopředsedy představenstva žalobkyně nebylo nikdy rozhodováno v souladu se stanovami. Bylo rovněž prokázáno, že Rada města Orlové na svém zasedání dne 8.7.2013 rozhodla o odměně místopředsedy představenstva – žalovaného za období roku 2008 až 2011 a za rok 2012 ve výši 0 Kč.

Dále měl krajský soud za prokázáno, že rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 10. 2015, č.j. 24 Cm 4/2015 – 145, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 10. 2010, č.j. 8 Cmo 136/2016 – 304 byl žalovaný zavázán povinností zaplatit žalobkyni částku 670.000 Kč s úrokem z prodlení od 18. 4. 2014 do zaplacení, a to z titulu náhrady škody, kterou žalovan způsobil při výkonu funkce místopředsedy představenstva žalobkyně v souvislosti s uzavřením reklamních smluv č. 105/2012 a č. 70/2013 a placením za pronájem reklamních ploch na základě uvedených smluv.

Ve vztahu ke splatnosti žalobního nároku bylo dle názoru krajského soudu prokázáno, že žalobkyně žalovaného vyzvala k vrácení žalované částky spolu se zdůvodněním svého nároku dopisem ze dne 1. 7. 2013.

Po právní stránce dospěl krajský soud k následujícím závěrům:

Ve vztahu k paušálu ve výši 3.500 Kč měsíčně jsou obě smlouvy o výkonu funkce jsou v této části neplatné pro rozpor s ust. § 66 odst. 3 v souvislosti s ust. – 187 odst. 1 písm. g) obchodního zákoníku. Z uvedených ustanovení a rovněž ze stanov žalobkyně vyplývá, že do výlučné působnosti valné hromady, zde jediného akcionáře, náleží rozhodování o odměňování členů představenstva, přičemž v řízení nebylo prokázáno, že nárok žalovaného na zaplacení paušálu by plynul z právního předpisu nebo vnitřního předpisu žalobkyně. Představenstvo není nadáno pravomocí rozhodnout o plněních ve prospěch svých členů. Ze smluv o výkonu funkce neplyne výše konkrétního nároku na zaplacení paušálu, ani zcela konkrétní způsob určení jeho výše, a proto je nepřípustné, aby smlouvou byla působnost valné hromady k rozhodnutí o výši plnění, v tomto případě paušálu za použití notebooku a telefonu, případně jiných plnění poskytovaných žalobkyní v souvislosti s výkonem funkce členů statutárního orgánu, přenesena na představenstvo, neboť se jedná o věc, jež náleží k rozhodování výlučně valné

hromadě. I kdyby představenstvo o výši paušálu rozhodlo, jednalo by o nicotné rozhodnutí (zdánlivé právní jednání, k němuž nelze přihlížet), protože jakékoliv plnění ve prospěch osoby, jež je členem orgánu společnosti, na které neplyne právo z právního předpisu nebo vnitřního předpisu, lze poskytnout pouze se souhlasem valné hromady, nebo je-li přiznáno ve smlouvě o výkonu funkce.

Shora uvedeným odůvodněním se krajský soud vypořádal i s námitkou žalovaného, že představenstvo žalobkyně na základě smluv o výkonu funkce rozhodlo o výši tzv. paušálu za používání notebooku a telefonu ve výši 3.500 Kč měsíčně a že schválením účetní závěrky sestavené z údajů za rok 2012 jediný akcionář Město Orlová schválilo i vyplacené odměny, neboť tyto jsou součástí účetní závěrky.

Toto právní hodnocení zcela dopadá i na výplatu tzv. další odměny dle smluv o výkonu funkce v závislosti na výsledcích hospodaření žalobkyně. I v tomto případě obě smlouvy předpokládají, že podmínky pro přiznání a výplatu další odměny budou stanoveny rozhodnutím představenstva. S ohledem na výše uvedenou argumentaci jsou i v této části obě smlouvy o výkonu funkce neplatné pro rozpor s ust. § 66 odst. 3 v souvislosti s ust. § 187 odst. 1 písm. g) obchodního zákoníku, a rovněž pro rozpor se stanovami, neboť rozhodnutí o výši odměny členů statutárního orgánu náleží do výlučné působnosti valné hromady (jediného akcionáře), přičemž delegování této výlučné pravomoci valné hromady na statutární orgán zákon nepřipouští. Tzv. další odměna za výkon funkce byla žalovanému vyplacena bez toho, aniž by bylo jediným akcionářem při působnosti valné hromady o konkrétní výši odměny za hospodářské výsledky žalobkyně rozhodnuto, respektive Rada města Orlové deklarovala, že o odměnách žalovaného jako místopředsedy představenstva žalobkyně nebylo rozhodnuto, respektive přijala usnesení, že odměna žalovaného za období let 2008 až 2012 je 0 Kč.

Nad rámec tohoto právního hodnocení krajský soud uzavřel, že s ohledem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 10. 2015, č. j. 24 Cm 4/2015 - 145 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 10. 2010, č. j. 8 Cmo 136/2016 - 304, dle kterých žalovaný zaviněným porušením právní povinnosti v souvislosti s výkonem své funkce způsobil žalobkyni škodu ve výši 670.000 Kč, by mu podle ust. § 66 odst. 3 obchodního zákoníku odměna za výkon funkce nenáležela a byl by povinen ji vrátit.

Plnění vyplacené žalobkyni žalovanému krajský soud závěrem posoudil jako bezdůvodné obohacení ve smyslu ust. § 451 obč. zák. (za použití ust. § 3028 o.z.) v podobě majetkového prospěchu získaného plnění bez právního důvodu.

Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal i s dalšími námitkami žalovaného, kdy uvedl, že ani schválení účetní závěrky jako celku nemohlo mít za následek vznik právního titulu pro další odměny dle smlouvy o výkonu funkce. Nelze přijmout argument, že v rámci usnesení o schválení účetní závěrky sestavené z údajů za rok 2012 byla schválena i výše další odměny a paušálu pro žalovaného, neboť z ust. § 66 odst. 3 v souvislosti s § 187 písm. g) obchodního zákoníku a stanov žalobkyně jednoznačně vyplývá, že jak zákon, tak stanovy žalobkyně předpokládají samostatné oddělené rozhodnutí o schválení

odměny členů statutárního orgánu za výkon funkce i oddělené hlasování o účetní závěrce.

Jako nedůvodnou krajský soud shledal i námitku promlčení vznesenou žalovaným. Podle ust. § 397 obchodního zákoníku se vztah bezdůvodného obohacení vzniklého přijetím plněním z neplatné smlouvy o výkonu funkce promlčuje v obecné čtyřleté promlčecí době. První ze žalovaných částek další odměny žalovaný obdržel 9. 2. 2012, další pak v průběhu roku 2012 a 2013. Žalobkyně žalobu na vrácení další odměny a paušálu uplatnila u soudu dne 8. 2. 2016, tedy v obecné čtyřleté promlčecí lhůtě.

Ve vztahu k příslušenství žalované pohledávky měl krajský soud za to, že žalovaný byl k zaplacení žalované částky vyzván žalobkyní výzvou ze dne 1. 7. 2013. Ode dne následujícího 2. 7. 2013 tak má žalobkyně rovněž právo na úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z přiznané částky.

Odstavec II. v roku krajský soud odůvodnil ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. žalobkyně byla v řízení plně úspěšná, a proto jí krajský soud přiznal náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 175.370 Kč. Tyto náklady se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 69.020 Kč, odměny advokáta za 7 úkonů právní služby po 13.860 Kč, z 1 „půl úkonu“ právní služby za část vyhlášení rozhodnutí ve výši 6.930 Kč a z náhrady hotových výdajů za 8 úkonů právní služby ve výši 2.400 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolání, které směřuje proti oběma jeho výrokům.

Podle názoru žalovaného krajský soud nesprávně vyhodnotil „právní stav“ a nepřihlédl ke skutečnostem tvrzeným žalovaným. Jediný akcionář žalobkyně schválil smlouvu o výkonu funkce, ve které byla sjednána základní odměna ve výši 50.000 Kč a další odměna za hospodářské výsledky dosažené v příslušném kalendářním roce, až do 2,5 násobku základní roční odměny. Není možné, aby následně rozhodnutím jediného akcionáře při výkonu působnosti valné hromady byl obsah smlouvy jakkoliv měněn. Nárok na tzv. další odměnu žalovanému vznikl již na základě samotné smlouvy. V souladu se smlouvou představenstvo žalobkyně přijalo rozhodnutí o podmínkách, při splnění kterých vznikne žalovanému právo na další odměnu. Tyto podmínky byly splněny, čímž žalovanému vznikl nárok na tuto tzv. další odměnu, přičemž žádné další schválení jediným akcionářem nebylo třeba.

Dále měl žalovaný za to, že neporušil péči řádného hospodáře, a ani nepřispěl k nepříznivému hospodářskému výsledku žalobkyně. S ohledem na velikost a strukturu žalobkyně jako obchodní společnosti není v silách členů statutárního orgánu kontrolovat všechny smlouvy a dodatky z hlediska věcné správnosti a souladu s ostatními smlouvami, zejména smlouvami uzavřenými před jejich působením v představenstvu. K posouzení smluv a jejich věcné správnosti sloužil odborný aparát žalobkyně. Příslušné smlouvy o reklamě byly předloženy odbornému aparátu s tím, že po posouzení bylo konstatováno, že mohou být uzavřeny.

Žalovaný rovněž namítal, že po svém odchodu od žalobkyně ztratil jakýkoliv přístup k podkladům, které mohly být navrženy jako důkazy v tomto řízení. Jeho důkazní pozice tak byla velmi ztížena. Krajský soud navíc neprovedl důkaz výsledkem členů představenstva žalobkyně, které „mohly objasnit, jak společnost fungovala i z hlediska výplaty odměn“.

Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu za účelem provedení dalších důkazů, případně měl odvolací soud rozsudek krajského soudu sám změnit a žalobu zamítnout. V případě potvrzení napadeného rozsudku žalovaný požádal o možnost zaplacení žalované částky ve splátkách, a to s ohledem na jeho zdravotní stav a ekonomické důvody. Blíže tuto žádost nezdůvodnil.

Žalobkyně navrhla potvrzení napadeného rozsudku s tím, že krajský soud věc správně právně posoudil, když odůvodnění vyhovění žalobě postavil na dvou zásadních bodech:

Předně správně dospěl k závěru o částečné neplatnosti smluv o výkonu funkce, a to v části týkající se svěřeni pravomoci představenstvu rozhodovat o finančních nárocích žalovaného (o jednotlivých složkách odměn) z titulu funkce člena představenstva. Uvedený závěr správně vychází z ust. § 66 odst. 3 ve spojení s § 187 odst. 1 písm. g) obchodního zákoníku a čl. 23 odst. 2 písm. g) a čl. 28 odst. 3 písm. j) stanov žalobkyně. Krajský soud se současně vypořádal s dalšími možnostmi odměňování žalovaného dle ust. § 66 odst. 3 obchodního zákoníku, například pokud jde o vnitřní předpis společnosti, jeho existenci žalovaný ani netvrdil.

Druhým důvodem pro vyhovění žalobě bylo prokázané porušení povinností žalovaného při výkonu působnosti člena statutárního orgánu, jak o tom pravomocně bylo rozhodnuto, v důsledku čehož jakékoliv plnění člena statutárního orgánu bylo zakázáno.

Odvolací soud rozhodl o podaném odvolání (§ 206, § 212, § 212a o.s.ř.) po projednání věci dle ust. § 214 odst. 1 o.s.ř., přičemž dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

Z obsahu spisu ve vztahu k podanému odvolání a napadenému rozsudku soudu prvního stupně vyplývá, že žalobou podanou dne 8. 2. 2016 se žalobkyně po žalovaném domáhala zaplacení částky 1.380.396 Kč s úrokem z prodlení od 2. 7. 2013 do zaplacení.

Uvedená částka se sestávala z tzv. další odměny ve v i 1.338.396 Kč vyplacené žalovanému v podobě měsíčních záloh na další odměny, poukázek na další odměny a doplatku odměny za období roku 2011, a dále z částky 42.000 Kč jakožto měsíčního paušálu po 3.500 Kč za použití vlastního notebooku a telefonu. Za rok 2012 žalobkyně žalovanému na zálohách další odměny vyplatila celkem 129.254 Kč, na poukázkách z titulu další odměny žalovaný obdržel částku 1.203.080 Kč a na doplatku další odměny za předchozí období roku 2011 částku

6.062 Kč. K výplatě uvedených částek došlo bez toho, aniž by byly předem nebo i zpětně schváleny jediným akcionářem žalobkyně, přičemž schválení výplat těchto částek dle zákona i stanov spadalo do výlučné kompetence valné hromady, tedy zde jediného akcionáře. Podle názoru žalobkyně rovněž nebyly splněny podmínky pro výplatu další odměny ve smyslu ust. § 66 odst. 3 obchodního zákoníku, neboť žalovaný jednal ke škodě žalobkyně (zde žalobkyně odkázala na rozsudek ve věci sp. zn. 24 Cm 4/2015).

Žalovaný v řízení učinil nesporným své členství v představenstvu žalobkyně i výkon funkce místopředsedy a rovněž uzavření obou smluv o výkonu funkce. Dále učinil nesporným v platu žalobkyní tvrzených částek. Proti nároku na vrácení další odměny namítal, že výkonem funkce nepřispěl k nepříznivým hospodářským výsledkům žalobkyně. Po celou dobu vykonával funkci řádně a v souladu s platnými právními předpisy. Rada města Orlové každoročně schvalovala hospodaření žalobkyně, včetně účetní závěrky a zprávy auditora. Nedílnou součástí účetních závěrek schválených Radou města Orlové a zpráv auditora byla i výše odměn žalovaného. Rada města Orlové při výkonu působnosti valné hromady prokazatelně odsouhlasila výsledky hospodaření žalobkyně v účetních závěrkách a zprávě auditora, tedy se nemůže tvářit, že jí skutečnosti, jak byly vypláceny odměny, nebyly známy, a že se o výplatě odměny dozvěděla až z tzv. hloubkového forenzního auditu z roku 2013. Kritériem pro vyplacení odměn žalovanému byl hospodářský výsledek žalobkyně, který od nástupu žalovaného do výkonu funkce byl rok od roku lepší; byly tedy splněny podmínky pro jejich výplatu.

Odvolací soud provedl dokazování kopií podacího lístku na čísle listu 97 spisu a originálem otevřené obálky včetně výzvy ze dne 1. 7. 2013, a z těchto listin zjistil následující:

Dopisem ze dne 1. 7. 2013 žalobkyně, zastoupená stejným advokátem jako v tomto řízení, vyzývala žalovaného k vrácení částky 2.248.831 Kč s tím, že uvedenou částku má žalovaný zaplatit ve lhůtě 7 dnů od doručení této výzvy. Součástí uvedené částky, tedy požadavku na vrácení, byly i neoprávněně vyplacené platby na tzv. další odměně za rok 2012, které dosáhly celkem částky 1.714.294 Kč, dále doplatek odměny za rok 2011 ve výši 6.062 Kč a náhrada nákladů za rok 2012 ve výši 42.000 Kč v podobě 12 měsíčních paušálů po 3.500 Kč. Tato výzva byla žalovanému zaslána poštou, přičemž poště byla k přepravě žalovanému předána dne 2. 7. 2013. Při doručování dne 3. 7. 2013 žalovaný nebyl zastížen na adrese bydliště (adresa shodná jako v záhlaví tohoto rozsudku), a proto od uvedeného dne 3. 7. 2013 do 18. 7. 2013 byla tato zásilka uložena na poště. Žalovaný si však zásilku nevyzvedl, a proto byla následně vrácena advokátu žalobkyně.

Podle ust. § 66 odst. 3 obchodního zákoníku jakékoliv plnění společnosti ve prospěch osoby, jež je orgánem společnosti nebo jeho členem, na které neplyne právo z právního předpisu nebo z vnitřního předpisu, lze poskytnout pouze se souhlasem valné hromady, nebo je-li přiznáno ve smlouvě o v konu funkce.

Společnost plnění neposkytne, jestliže výkon funkce zřejmě přispěl k nepříznivým hospodářským výsledkům společnosti, anebo při zaviněném porušení právní povinnosti v souvislosti s v konem funkce.

Podle ust. § 187 odst. 1 písm. g) obchodního zákoníku do působnosti valné hromady náleží rozhodování o odměnách členů představenstva a dozorčí rady.

Odvolací soud předně uvádí, že vady řízení, k nim odvolací soud musí přihlídnout z úřední činnosti (ust. § 212a odst. 5 o.s.ř.) nejsou odvolatelem namítány a vady uvedené v ust. § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř. z obsahu spisu ani nevyplývají. Ani jiné vady řízení, k nim odvolací soud, pokud by je zjistil, musí přihlížet, jen když by mohly být za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (ust. § 212a odst. 5 věta druhá o.s.ř.), rovněž z obsahu spisu nevyplývají.

Po zhodnocení skutkového stavu zjištěného krajským soudem dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

Krajský soud provedl dokazování v potřebném rozsahu (s výjimkou dále uvedenou), jednotlivé důkazy řádně zhodnotil ve smyslu ust. § 132 o.s.ř., učinil z nich správná skutková zjištění včetně příslušného závěru o skutkovém stavu a rovněž věc po právní stránce adekvátně posoudil. Odvolací soud tedy odkazuje na správná skutková zjištění krajského soudu uvedená v napadeném rozsudku. Odvolací soud doplnil dokazování pouze ve vztahu k počátku prodlení žalovaného na základě doručení výzvy k plnění, jak je dále uvedeno.

Žalovaný ostatně ani fakticky nebrojí proti skutkovému stavu zjištěnému krajským soudem, kdy meritum jeho odvolacích námitek se týká právního posouzení věci. Námitka žalovaného proti postupu krajského soudu v podobě neprovedení důkazu výsledkem členů představenstva žalobkyně, které „mily objasnit, jak společnost fungovala i z hlediska výplaty odměn“, je zjevně irelevantní. V této věci nejde o to, jak fakticky probíhala výplata plnění žalovanému v souvislosti s v konem funkce v představenstvu žalobkyně, ale o to, zda tato výplata probíhala v souladu se zákonem, resp. stanovami žalobkyně.

Odvolací soud rovněž souhlasí s právními závěry krajského soudu týkajícími se bezdůvodného obohacení na straně žalovaného ve vztahu k vyplacené tzv. další odměně i paušálu za používání telefonu a notebooku a souhlasí i tím, jak se krajský soud vypořádal s námitkami žalovaného ohledně promlčení nároku žalobkyně i nemožnosti schválení tzv. další odměny a uvedeného paušálu v rámci schválení účetní závěrky.

Podle kogentního ust. § 187 písm. g) obchodního zákoníku patřilo do působnosti valné hromady i rozhodování o odměňování členů představenstva a dozorčí rady akciové společnosti. Z dikce tohoto ustanovení nelze než dovodit, že rozhodování o odměňování členů orgánů společnosti zákon vyjímá z působnosti představenstva a svěřuje ho do působnosti valné hromady. Rozhodováním o odměňování členů představenstva je přitom třeba rozumět jak stanovení pravidel

pro odměňování v případech, kdy je odměna nezávislá na hospodářských v sledcích společnosti, tak rozhodování o tom, zda vůbec budou vyplaceny odměny závislé na hospodářských výsledcích a podle jakých pravidel. Taková pravidla zároveň musí být nastavena tak, aby odpovídala smyslu ust. § 187 písm. g) obchodního zákoníku, tedy musí jít o objektivní kritéria. Není možné, aby smlouva uzavřená mezi společností a členy orgánů společnosti stanovila způsob odměňování členů orgánů společnosti, aniž by tento způsob schválila, ať již před jeho začleněním do smlouvy, nebo po něm, valná hromada společnosti. Účelem tohoto ustanovení nepochybně bylo zajistit kontrolu valné hromady, a tedy akcionářů, nad odměňováním členů orgánů a zabránit tomu, aby si zejména členové představenstva, kterým přísluší jak obchodní vedení společnosti, tak jednání jejím jménem, nestanovili sami odměny bez ohledu na majetkové poměry společnosti a na kvalitu výkonu funkce odměňovanými členy orgánů (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 29 Odo 414/2003).

V projednávané věci je zřejmé, že ani jedna ze smluv o výkonu funkce konkrétní pravidla pro vyplacení tzv. další odměny či uvedeného paušálu neobsahovala. Zároveň je zřejmé, že nárok žalovaného na vyplacení tzv. další odměny a paušálu ve smyslu ust. § 66 odst. 3 obchodního zákoníku nevyplýval z vnitřního předpisu (toto ani žalovaný netvrdil) a rovněž, že výplatu konkrétní tzv. další odměny a paušálu jediný akcionář žalobkyně v postavení valné hromady nikdy neschválil.

K výplatě tzv. další odměny i paušálu za používání telefonu a notebooku došlo bez právního důvodu, čímž vzniklo na straně žalovaného bezdůvodné obohacení ve smyslu ust. § 451 odst. 2 obč. zák. (zák.č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku) za použití ust. § 3028 odst. 3 o.z., které je dle ust. § 451 odst. 1 obč. zák. žalovaný povinen žalobkyni vrátit.

V dalším odvolací soud odkazuje na přílehavé odůvodnění napadeného rozsudku včetně právního posouzení, jak ho učinil krajský soud.

Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek krajského soudu dle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil, avšak s výjimkou části úroku z prodlení.

Krajský soud sice správně odvozoval prodlení žalovaného od výzvy žalobkyně ze dne 1.7.2013 (ust. § 340 odst. 2 obchodního zákoníku), avšak dle této výzvy měl žalovaný poskytnuté plnění vrátit ve lhůtě 7 dnů od doručení výzvy. Tuto má odvolací soud za doručenou dne 3.7.2013, kdy byla zásilka s výzvou doručována žalovanému do místa bydliště, a z důvodu jeho nezastižení uvedeného dne i uložena na poště k vyzvednutí. Uvedeného dne tak měl žalovaný možnost se s výzvou seznámit, přičemž žalovaný nenamítal, že by na adrese doručování nezdržoval. Jelikož měl žalovaný plnit ve lhůtě 7 dnů od doručení, dostal se do prodlení až dne 11.7.2017. Z uvedeného důvodu odvolací soud rozsudek krajského soudu v odst. I. výroku dle ust. § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil tak, že žalobu v části úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 1.380.396 Kč za dobu od 2.7.2013 do 10.7.2013 zamítl.

Odvolací soud dále nevyhověl žádosti žalovaného o zaplacení žalované částky ve splátkách ve smyslu ust. § 160 odst. 1 věty za středníkem o.s.ř., neboť jednak žalovaný svou žádost nijak konkrétně neodůvodnil (obecný poukaz na zdravotní a ekonomických stav“ je zjevně nedostatečný), a dále je třeba si uvědomit, že žalovaný byl k vrácení žalované částky vyzván již v červenci 2013, tj. před více než 4 lety. Po uvedené dobu musel být žalovaný minimálně v nejistotě ohledně důvodnosti požadavku žalobkyně a měl s případnou povinností k vrácení plnění počítat.

S ohledem na byť jen částečnou změnu napadeného rozsudku odvolací soud ve smyslu ust. § 224 odst. 2 o.s.ř. znovu rozhodl o nákladech řízení před soudem prvního stupně. Žalobkyně byla v této fázi řízení zcela úspěšná, a proto má právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Odvolací soud určil výši nákladů za zastupování žalobkyně advokátem dle vyhl.č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, přičemž advokát žalobkyně v řízení před krajským soudem provedl 7 úkonů právní služby /příprava a převzetí zastoupení, výzva k plnění, sepis žaloby, písemná podání z 27.10.2016 a 20.2.2017, účast u jednání krajského soudu dne 7.2.2017 a 23.3.2017 dle ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu/ při výši odměny za jeden úkon právní slu by 13.860 Kč ve smyslu ust. § 7 bodu 6. advokátního tarifu. Dále se advokát žalobkyně zúčastnil vyhlášení napadeného rozsudku, za což náleží odměna ve výši 6.930 Kč ve smyslu ust. § 11 odst. 2 písm f) advokátního tarifu. Součástí nákladů žalobkyně v řízení před krajským soudem byla dále náhrada hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu ve v i 2.400 Kč za uvedených 8 úkonů a soudní poplatek ve výši 69.020 Kč. Celková výše účelně vynaložených nákladů žalobkyně v rámci prvostupňového řízení potom činí 175.350 Kč, jak ostatně správně určil již krajský soud. Místo plnění a lhůtu plnění náhrady nákladů řízení odvolací soud stanovil dle ust. § 149 odst. 1 a 160 odst. 1 věty před středníkem o.s.ř.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 3 o.s.ř. Žalobkyně byla v odvolacím řízení úspěšná ve zcela rozhodující míře, když její neúspěch se týká jen minimální části úroku z prodlení, a proto má právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů tohoto řízení. Advokát žalobkyně v rámci odvolacího řízení provedl 2 úkony právní slu by – vyjádření k odvolání dle ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a účast u odvolacího jednání dle ust. – 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (odměna za jeden úkon ve v i 13.860 Kč). Součástí odvolacích nákladů žalobkyně je dále náhrada hotových výdajů dle ust. – 13 odst. 1,3 advokátního tarifu ve v i 600 Kč za uvedené dva úkony. Celková výše účelně vynaložených nákladů žalobkyně v rámci odvolacího řízení potom činí 29.863 Kč. Místo plnění a lhůtu plnění náhrady nákladů řízení odvolací soud za použití ust. § 211 o.s.ř. stanovil dle ust. § 149 odst. 1 a 160 odst. 1 věty před středníkem o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **m ů ž e** účastník podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Ostravě, a to pouze z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Bylo-li odvolacím soudem vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta od doručení opravného usnesení. Dovolání je přípustné, jestliže toto rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud (§ 237 a § 239 OSŘ).

V Olomouci dne 23.11.2017

Za správnost vyhotovení
Martin Vymlátil

JUDr. Zdeňka Šindelářová v.r.
předsedkyně senátu